PROLETARIS DE TOTS ELS PAÏSOS, UNIU-VOS!

treball

òrgan central del

Partit Socialista Unificat de Catalunya

Núm. 390 Barcelona, 21 de maig del 1.974 PREU : 8 ptes.

Llegiu a la pàgina 3:

Reflexions sobre l'anticipació portuguesa,

per G. LÓPEZ RAIMUNDO

Editorial

UNANIMITAT CONTRA LA POLÍTICA SELECTIVA EN L'ENSENYAMENT

Creiem que la vaga i les accions del dia 9, així com el procés que les van fer possibles, demanen un examen detallat, que es justifica per la importància dels problemes plantejats, pel volum de l'acció i pels elements nous que hi han aparegut. L'anàlisi i l'aprofundiment d'aquests elements ens semblen indispensables de cara a futures accions.

Era desproporcionat aspirar a un objectiu d'aquesta envergadura? Pensem sincerament que no. Els estudiants van assenyalar una perspectiva justa, possible i necessària en la situació actual. Van indicar per quin camí havien d'avançar avui els diversos sectors de l'ensenyament per tal d'impedir l'aplicació de la Llei de Selectivitat, combatre vigorosament la política educativa del règim i obrir alhora a les capes més àmplies de la població la possibilitat de mostrar la seva repulsa davant d'un dels problemes més aguts del país.

Es tractava, doncs, de fer no un dia de lluita o una jornada de testimoni, sinó de llençar una ofensiva des de tots els sectors de l'ensenyament, a partir dels problemes específics de cada lloc, per tal de convergir en un dia assenyalat - el 9 de maig - a un nivell superior, que és polític en la mida que suposa la coordinació i convergència de masses i l'atac contra allò que avui exemplifica de la millor manera la política ministerial: la selectivitat. Això exigia posar totes les forces en tensió, obrir un ampli debat al si dels sectors afectats, de tal manera que a partir dels seus propis problemes les mes àmplies masses discutissin, assumissin i aprovessin la perspectiva de lluita. Es tractava d'aconseguir la més àmplia popularització de la convocatòria (i per això es va preveure la setmana de l'1 al 8); de fer dels problemes educatius protagonistes públics de la vida ciutadana. I per això calia la utilització més àmplia, profunda i intel.ligent de totes les possibilitats: des de l'octavilla fins a l'escrit en un periòdic, des del míting al carrer fins a l'acte legal de barri.

Si volem que les accions de masses s'eixamplin, cal trencar vells esquemes i superar timideses. Avui són possibles grans accions: hi ha alhora el malestar i la voluntat de lluita. El que manca és una més gran audàcia en la direcció política, una participació més gran de les masses en les preses de decisions, un ús més gran i millor de les possibilitats legals. La situació actual reclama dels dirigents que sàpiguen adoptar una actitud pública i oberta, que juntament a la convocatòria clandestina apareguin convocatòries públiques, legals o semi-legals. Només així podrem arribar a interessar grans masses. I això no és utòpic: és possible i absolutament necessari.

Es que no s'ha produït res de tot això? Creiem que sí. La primera virtut a destacar és precisament haver indicat una direcció correcta. Però, a més, molts dels elements assenyalats hi han estat presents i han fet que aquest procés -no

(passa a la pàg. 2)

Editorial (continuació)

encara acabat- hagi avançat un bon tros. Han estat innombrables els escrits aparguts a la premsa, les preses de posició d'organismes i persones, les reunions per discutir els problemes de l'ensenyament. Tot això ha contribuït a crear un clima favorable a la lluita, de gran sensibilització ciutadana a l'entorn de la gravetat dels problemes i de la desastrosa gestió ministerial. Finalment, la vaga de les tres universitats de Barcelona juntament a la d'innombrables instituts, col.legis i acadèmies de tot Catalunya ha constituït (per contrast amb la imatge falsa i empobrida que n'ha donat la premsa legal, sotmesa a pressions del govern) l'atur més generalitzat que hi ha hagut en molts anys entre els estudiants d'ensenyament mitjà, professional i superior.

En aquests moments es tracta de continuar en la direcció empresa,amb consciència de la gravetat dels problemes educatius, dels centenars de milers de nens sense escolaritzar, del rigor amb què la selectivitat afecta els fills dels treballadors, que en són la víctima principal. Com que la lluita per la solució d'aquests problemes suposa un enfrontament amb la dictadura i amb la seva política classista i antidemocràtica,aquesta lluita representa un centre de convergència contra el règim i de ruptura amb ell i tindrà un paper essencial en l'enderrocament de la dictadura i la conquesta de la democràcia. Accions com la del 9 de maig són fonamentals per anar conquerint un pes més gran i una major hegemonia en els moviments de masses en el curs del procés de canvi, de ruptura democràtica cap al qual es dirigeix el país.

Així doncs, la jornada del 9 més que una culminació podría ser un assaig molt important.La selectivitat queda pendent; als centres dependents del districte universitari de Barcelona s'establiran proves d'accés a la Universitat. Tot això ens duu a preveure la necessària continuïtat de l'acció, en la perspectiva de la vaga general de l'ensenyament no sols contra la selectivitat sinó de cara a tots els problemes pendents, i fruit d'una convocatòria que parteixi de tots els sectors afectats: estudiants, ensenyants, pares de família, etc. I de tal manera que l'exigència d'un debat públic entorn d'aquests problemes i de participació democràtica esdevingui una exigència de tots els pobles d'Espanya.

La situació ho reclama, la prova ja n'ha estat feta.

INFORMACIONS DE LA JORNADA CONTRA LA SELECTIVITAT

Les informacions que segueixen són sens dubte parcials. Les grans accions, com la del dia 9, escapen al control per què esclaten per tot arreu. Els fets, però, superen molt àmpliament la pobra imatge que n'ha donat la premsa legal.

Barcelona

Aturs als instituts MENENDEZ PELAYO, INFANTA ISABEL (amb assemblea general), EMPERADOR CARLOS, S. JOSÈ DE CALASANZ, JOANOT MARTORELL, VERDAGUER. A les escoles següents: Acadèmia PRAT, RES NOSTRA, ESCOLÀPIS de Sarrià, SGDO. CORAZÓN DE MARIA, VILLENA, AUSIAS MARCH, CASPE, AULA, BOSCAN, Escola Suïssa, UNITEC, CICF.

Atur pràcticament total a les tres universitats de Barcelona, matí i tarda. Concentració d'universitaris i batxillers (uns 3.000) a la Pl. Universitat a les 12'30. Mentre una comissió d'estudiants lliurava al rector Carreras un escrit contra la Llei de Selectivitat, en presència de tres PNN, la policia carregava brutalment contra els concentrats. Nova concentració a Rambles-Carrer del Carme. Manifestació d'uns 500 a Urgell-Diputació a les 13.50.

Assemblea a l'Escola d'Enginyers a les 19 h. amb assistència de 1.500 persones: mestres, PNN d'Institut, PNN d'Universitat, pares de família, estudiants de Batxillerat i Universitat.

A les 20.45 es manifesten 2.000 persones a Rbla. Catalunya-Rosselló, fins al Passeig de Gràcia.

Sabadell

Aturs totals i assemblees a:

Institut ARRAHONA-EGARA (1.200 diurn i 500 nocturn); PAU VILA (600 i 300); VIDAL I BARRAQUER (200 i 200); FRANCISCANS (150 diurn); FERNANDO CASABLANCAS (300 id.); SANT NICOLAU (60 id.); VILADOMS (150); TAULE VIÑAS (100); ESCOLA INDUSTRIAL, de Formació Professional (1.300 nocturn); INSTITUTO SOCIAL DE LA MUJER, de Formaoió Professional de la Sección Femenina (300). Total: més de 5.000 alumnes.

A les 8 del vespre, concentració prop de la Pl. St. Roc per lliurar a l'alcalde una carta amb unes 300 firmes. L'alcalde rep una comissió d'alumnes acompanyada del president de l'Associació de Pares del PAU VILA.

Entre 8 i 9 del vespre, concentració a la Pl. Marcet de 1.500 a 2.000 persones, que es manifesten en silenci.

El mateix dia, manifestació de 200 persones a Can Oriac.

Terrassa

Aturs totals i assemblees a:

ESCOLA DE TELECOMUNICACIONS; ESCOLA INDUSTRIAL; Institut BLANXART (diurn i nocturn).

Atur als cursos superiors de les Acadèmies MONTSERRAT i TECNOS. Vaga activa amb assemblea als cursos de 6è i COU dels ESCOLAPIS.

Total: milers d'estudiants en acció.

Al vespre, concentració davant de l'Ajuntament de més de 250 mestres i estudiants per tal de lliurar un document firmat per uns 1.600 professors i alumnes dels centres abans esmentats.

Centenars d'estudiants es concentren a les 8 del vespre a la carretera de Castellar davant l'Institut Blanxart. La detenció de 5 estudiants va provocar, l'endemà, una vaga total de solidaritat.

Els mestres i llicenciats de privada han adreçat als pares una carta en què s'explica com funciona la selectivitat i exposen algunes reivindicacions generals.

Baix Llobregat

Atur als instituts del PRAT, St. FELIU i CORNELLÀ. Al Prat, al matí, els estudiants recorren el mercat i altres llocs, on expliquen la seva lluita. Concentració d'uns 500 a Cornellà a la tarda. Reunió a St.Feliu de professors.

Badalona i Sta. Coloma

Atur als Instituts de Badalona (ALBENIZ) i Sta. Coloma de Gramenet.

Altres localitats

Atur a la delegació universitària de MATARÓ, als cursos de COU i de diverses acadèmies. Atur a l'Institut de MASNOU. Assemblea a l'Institut de VIC. Accions a RIPOLL.

Reflexions sobre l'anticipació portuguesa

per Gregori López Raimundo

"El que passa a Portugal permet de veure com en una pel.lícula allò que pot passar molt aviat a Espanya", em deia tot joiós fa uns dies un jove de Terrassa.

Encegat per l'entusiasme, el meu comunicant oblidava la influència de la guerra colonial en els actuals esdeveniments portuguesos -és a dir, la lluita dels pobles de les colònies per la seva independència- i altres trets que diferencien la situació política dels dos països.

L'afirmació del meu jove amic té, però, una part de veritat, ja que les dictadures d'Espanya i Portugal guardaven grans semblances. L'alegria desbordant amb què els pobles d'Espanya segueixen la "revolució del clavell" (així anomenen alguns periodistes la revolució portuguesa), es deu principalment que la veuen com una anticipació de la liquidació del franquisme i del triomf de la llibertat al nostre país. De la seva banda, els ultres. (Girón, García Rebull, Emilio Romero, Fernández de la Mora, etc.) reben amb un humor de tots els diables les noves de Portugal i reaccionen com si hi veiessin l'advertència que el franquisme pot enfonsar-se també properament. I els evolucionistes -a través d'un article del director general de Cultura Popular, Ricardo de la Cierva, aparegut a l'ABC- conclouen: "Si, contra lo que todos esperamos, se frustra también la tercera apertura (en la qual ens trobem, segons la seva tesi) o se queda en las entrelíneas del nominalismo, habrá, por supuesto, una cuarta. Pero ya no la podrá hacer este régimen, ni otro nacido de él"

Totes aquestes actituds revelen l'enorme repercussió que els esdeveniments portuguesos tenen a Espanya i subratllen la conveniència d'estudiar i explicar degudament les ensenyances que se'n poden extreure per al nostre propi combat.

* * *

Una primera conclusió a treure de l'experiència de Portugal és que si la dictadura salazarista es va fondre com un bolado tan aviat com l'Exèrcit li va retirar el seu suport, la dictadura franquista -no menys odiada pel poble que la

EL POBLE PORTUGUÈS CELEBRA LA LLIBERTAT

portuguesa- també pot ésser enderrocada.

Fa tot just tres mesos, ningú no pensava que l'"Estado Novo" estigués més descompost i prop de la seva mort que el règim dictatorial franquista. Les contradiccions entre les camarilles governants, l'activitat de l'oposició i la lluita de les masses populars apareixien a Espanya amb més relleu que a Portugal fins que la publicació del llibre del general Spínola, "Portugal i el futur", va assenyalar el començament de la revolució portuguesa. Cal acceptar, per tant, com a possible, que qualsevol esdeveniment polític important produeixi a Espanya efectes similars als del llibre del general Spínola a Portugal.

Una altra ensenyança d'allò que passa al país veí -que abona l'anàlisi del nostre Partit sobre la situació espanyola- és que a partir del règim dictatorial no es pot produir cap evolució envers la democràcia.

En succeir a Salazar com a líder de l'"Estado Novo", en Caetano va prometre una política oberturista. El llibre de Spínola va ser també un intent de forçar una evolució del règim português cap a la democràcia. Però les estructures feixistes del règim -fins i tot després de mort en Salazar- varen mostrar una alèrgia total a qualsevol evolució democràtica, amb la qual cosa es confirmà que per passar de la dictadura a un règim de llibertats és indispensable una ruptura revolucionària.

* * *

El cop militar português constitueix per la seva essència una revolució política molt similar a la que els comunistes preconitzem a Espanya.

En aixecar-se contra el poder dictatorial, l'Exèrcit de Portugal s'ha fet intèrpret dels sentiments i aspiracions de les més àmplies capes de la població portuguesa -inclosos, es clar, certs sectors capitalistes- interessades a acabar amb la guerra d'ultramar i a instaurar al país un règim democràtic.

La Junta Militar portuguesa, tot just es va fer amb el poder, va implantar sense tràmit formal de cap mena les llibertats de reunió, manifestació, paraula i premsa. La destitució del govern d'en Caetano va ésser seguida de l'alliberament dels presos, el retorn dels exiliats i la concessió de l'amnistia fins i tot per als desertors de l'Exèrcit. Es va abolir la censura, es va dissoldre la policia política i el partit únic oficial i s'inicià la depuració de l'Exèrcit i de l'aparell de l'Estat. La Junta va permetre que els treballadors es fessin amos dels sindicats i va reconèixer a la pràctica les organitzacions polítiques que actuaven en la clandestinitat. Va iniciar amb els seus líders les negociacions encaminades a crear un govern provisional representatiu de tots els corrents democràtics, des de la dreta democràtica als comunistes, que haurà de con

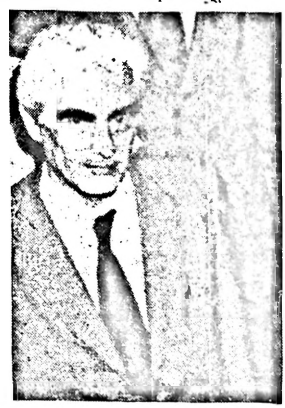

EL COMPANY ALVARO CUNHAL

... l'anticipació portuguesa

vocar eleccions constituents en el termi ni màxim d'un any.

Com a conseqüència d'aquestes mesures el poble sencer va sortir al carrer a festivar la seva victòria,es va establir una emotiva confraternització entre el poble i l'Exèrcit i el 1er. de maig els soldats es varen confondre amb els centenars de milers de ciutadans que a les grans ciutats varen celebrar -per primer cop legalment- la Jornada Internacional dels Treballadors.

Mentre escric aquestes ratlles escol to per la ràdio que el general Spínola ha assumit la presidència de la República i que demà entrarà en funcions el nou govern.

* * *

El balanç de les tres primeres setmanes de revolució es salda de la manera més satisfactòria. La Junta ha cobert els objectius que es va marcar i l'etapa més difícil del trànsit a la llibertat ha passat sense que l'Exèrcit hagi disparat ni un sol tret i sense que es produïssin violències importants. (Només hi va haver alguns morts i ferits el primer dia com a conseqüència dels trets engegats per policies de la PIDE contra manifestants que els acorralaven).

Alguns tòpics reaccionaris de dimensió internacional com la manca de maduresa política de les masses per assumir les responsabilitats de la democràcia, o els perills del buit de poder després del derrocament d'un règim dictatorial, han estat triturats pels esdeveniments portuguesos. A Portugal s'ha demostrat també el valor revolucionari de les llibertats polítiques, que permeten ara als partits sortits de la clandestinitat mobilitzar centenars de milers de ciutadans i que donen a les masses populars la possibilitat de participar a la conducció dels seus propis assumptes i a la direcció de la vida del país.

Resta encara per resoldre el gran pro blema de posar fi a la guerra a ultramar, que només pot trobar solució si hom reconeix a les colònies el dret a la indepen dència, tal com preconitzen comunistes i socialistes. Si hom salva aquest escull sense trencaments greus i hom consolida la unitat de les forces democràtiques i la col.laboració entre el poble i l'Exèr cit, el salt endavant donat aquests dies a Portugal serà irreversible.

* * *

Tot utilitzant a meravella els esdeve niments portuguesos i la liberalització dels mitjans d'informació tolerada per en Pio Cabanillas, la premsa espanyola

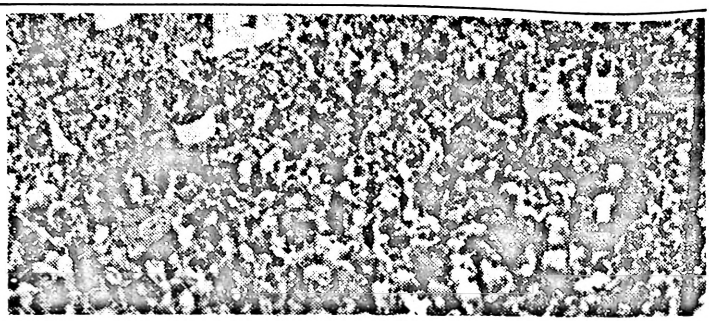

L'ENTUSIASME MULTITUDINARI DEL 1er DE MAIG A PORTUGAL

ha desfermat una ofensiva a fons contra l'immobilisme i contra els ultres indíge nes i a favor d'una obertura que inclogui la institucionalització de les llibertats polítiques i sindicals. Com a conseqüència d'això en tots els sectors socials s'aprecia una acceleració espectacular del procés de politització, que s'expressa de la manera més diversa. (Intensificació de les lluites obreres per millors salaris, extensió de les accions contra la selectivitat en l'ensenyament, radicalització dels moviments de masses als barris, etc.)

Des que es va conèixer el triomf del cop militar a Portugal i els seus objectius democràtics el nostre país acusa una mena d'impaciència general per la llibertat, que altres esdeveniments internacionals com les eleccions presidencials franceses o el plebiscit sobre la llei del divorci a Itàlia no fan sinó es timular.

Però encara no es manifesta entre els líders de l'oposició i entre les persona litats que des de dins del règim propugnen canvis democràtics la clarividència i la decisió necessàries per tal de concloure sense més dilació un acord o pacte per la llibertat i de formar un govern provisional de reconciliació nacional amb un programa similar a l'adoptat per la Junta Militar portuguesa, la qual cosa permetria transformar en breu termi ni l'ànsia de llibertat que hom palpa al nostre país en un moviment de masses incontenible, capaç de culminar en la Vaga Nacional i engegar a rodar la dictadura.

"Un tal govern de reconciliació nacio nal podria formar-se a Espanya en menys de 48 hores. Jo diria que l'embrió d'aquest govern existeix ja", ha declarat no fa gaire el Secretari General del P.C. d'Espanya, Santiago Carrillo.

* * *

Als representants de les forces polí tiques catalanes partidàries d'un canvi democràtic -que formen part de l'embrió al qual es refereix en Santiago Carrillo- pertoca de trobar-se entre els promotors més actius de la negociació per conclou re un acord general i formar un govern provisional a escala de tot Espanya i, alhora, propiciar la constitució d'un Consell Provisional de la Generalitat que assumeixi la direcció de la lluita a Catalunya i la representació del poble català prop dels altres pobles d'Espanya

Al nostre país no es pot esperar que l'Exèrcit acabi amb la dictadura per crear òrgans embrionaris del futur poder democràtic, no solament a escala estatal o nacional, sinó també a d'altres nivells, tal com propugna l'Assemblea de Catalunya. A Espanya no hi ha una guerra colonial, que ha empès l'Exèrcit portuguès a assumir el paper de protagonista principal del canvi democràtic.

Això no vol pas dir que a casa nostra calgui prescindir de l'Exèrcit. Al contra ri, l'experiència portuguesa ens ha d'es timular a cercar activament l'apropament entre el poble i l'Exèrcit, a estendre i intensificar el diàleg entre representants de l'oposició i de les forces armades a fi d'aconseguir el suport -tàcit o explícit- d'aquestes al pacte per la llibertat i al govern provisional.

Però la iniciativa i la direcció de la lluita l'han d'assumir les forces polítiques, els moviments de masses, les personalitats representatives dels grups o sectors socials interessats en el canvi democràtic.

* * *

El fet que avui es defensin o reclamin les llibertats fonamentals des de la premsa legal i en actes públics tolerats per les "autoritats competents" (tot i que encara no es tracti d'una cosa definitiva, que no pugui fer marxa enrera), comporta un canvi substancial de la situació política que els comunistes i tota l'oposició hem d'apreciar degudament per tal d'obrar en conseqüència.

Fins fa poc la democràcia només es po dia reivindicar des de la il.legalitat i a això dedicàvem gran part dels nostres esforços i dels nostres mitjans de propa ganda clandestina. Però ara es pot i s'ha de fer de manera oberta, a través

INTEGRACIÓ?... DESINTEGRACIÓ!

per Ignasi Bruguera

"La llibertat sindical suposa l'exercici de la democràcia sindical: plena llibertat d'elecció, llibertat d'expressió, reunió i decisió, garantia d'autonomia i independència...

"UN SALARI SUFICIENT... que no ens obligui a la pluriocupació... que desterri definitivament les hores extra...

"JORNADA DE TREBALL RACIONAL...

"La negociació col.lectiva ha de gaudir d'una llibertat total i autèntica... sense limitacions... o índexs salarials.

"Han d'adoptar-se mides enèrgiques de control de preus...

"Que les indemnitzacions no serveixin per encobrir el lliure acomiadament... L'acomiadament no pot ser comprat...

"La base exempta (de l'IRTP) ha d'ampliar-se fins a 200.000 ptes. i l'impost reduir-se al 10%...

"Més vivendes socials i menys especulació... Ensenyament: gratuïtat total i llocs escolars suficients...

"Més garanties per als nostres representants...

"TREBALLADOR, DONA EL TEU SUPORT A AQUESTES PETICIONS!

Barcelona, 1er. de Maig 1974".

Aquests són alguns paràgrafs d'un document ciclostilat i sense peu d'imprenta enviat massivament poc abans del 1er. de Maig. El capçal diu: EL CONSEJO PROVINCIAL DE TREBAJADORES DE BARCELONA REIVINDICA. Es, doncs, un document de la CNS, de l'organització "sindical" oficial, feixista.

Es fonamental comprendre què significa aquest fet, que no és aïllat.

Crisi de l'aparell feixista de poder

En realitat, aquest document de la CNS és expressió de la profunda crisi que travessa un dels aparells més característics del poder feixista: els SINDICATS VERTICALS. Els buròcrates de la CNS saben que el seu tinglado no durarà ni un minut de més que el franquisme. Fins i tot pot caure abans. Si la cosa no estava prou clara, l'experiència recent de Portugal mostra amb quina celeritat els treballadors ensorren els sindicats corporatius, prenen possessió immediata dels locals i de tot el patrimoni "sindical" i hi construeixen al damunt l'autèntic sindicat de classe, una autèntica confederació sindical unitària i lliure de la classe obrera.

En els darrers anys, allò que pretetien que fos un dels pilars del feixisme espanyol (recordi's que aquest règim va prendre la denominació de "nacional-sindicalisme") ha mostrat una gran FEBLESA. Feblesa per no poder impedir la lluita obrera de masses ni les victòries que aquesta lluita ha anat arrencant als explotadors, tot ocupant un lloc destacat entre els combats obrers de l'Europa capitalista. I feblesa davant de sectors cada vegada més importants dels capitalistes, que consideren ja inútil - si no contraproduent - la burocràcia verticalista, per la seva incapacitat de fer front eficaçment a aquestes lluites. Per això comencen a buscar, empesos pel propi combat, la negociació directa obrers-

(continúa a la pàg. 6)

...l'anticipació portuguesa

de mitjans i formes legals de fet o de dret (diaris, revistes, llibres, conferències, col.loquis, assemblees, etc.). La premsa és plena d'articles i declaracions a favor de canvis democràtics, amb freqüència obra de persones o personatges sense antecedents o tradició democràtics. Això ens ha d'alegrar, perquè reflecteix els canvis que s'operen entre l'opinió pública, la força de la democràcia, la proximitat del seu triomf. Però no s'aprecia encara als diaris una presència pública suficient de persones representatives de l'oposició, que han de ser els més audaços en la utilització de les noves possibilitats, fruit en gran mesura del seu esforç i de la seva llarga lluita. Els comunistes i els altres lluitadors antifranquistes han d'explotar a fons les possibilitats que s'obren per tal de defensar llurs postulats democràtics des de la premsa legal i la tribuna pública, per tal de sortir a la superfície en tant que ciutadans, per tal de crear i consolidar zones de llibertat.

* * *

Això no significa pas que hom bagi d'abandonar o afeblir l'acció clandestina. L'obertura a la premsa i a d'altres mitjans s'acompanya de nombroses prohibicions d'actes culturals i polítics i d'una extensió de la repressió. I el govern Arias esmerça més mitjans i més energies que els seus antecessors a perseguir l'oposició.

Avui més que mai cal envoltar de la màxima seguretat possible els contactes i discussions clandestines dels representants de l'oposició, tot i que aquestes han de servir per promoure i impulsar les activitats i lluites obertes.

Avui més que mai els comunistes hem d'enfortir i estendre les organitzacions clandestines del Partit, que constitueixen el principal motor de la lluita de masses i de l'activitat de l'oposició.

Avui més que mai cal mantenir la vigilància per tal de defugir els cops repressius, tot aplicant estrictament les regles de la conspiració al funcionament dels comitès, dels aparells de propaganda i, en general, a la vida interna del Partit.

Avui més que mai l'activitat pública i oberta dels comunistes s'ha d'acompanyar d'una intensa discussió política a les organitzacions clandestines del PSUC, d'un esforç més gran per atreure als nostres reagles els millors lluitadors revolucionaris i per crear bases de partit a tots els indrets.

Avui més que mai cal que les organitzacions regulars del PSUC estableixin formes flexibles de relació i de discussió política amb els comunistes i simpatitzants que, per unes o altres causes, no poden o no volen militar a les cèl.lules de base, però que realitzen o poden realitzar una activitat oberta als seus llocs de treball, als seus barris o a entitats o moviments de masses que amplií i reforci la tasca de les organitzacions regulars.

En l'experiència de Portugal es constata que l'extensió i la fortalesa de les organitzacions del Partit constitueixen la palanca fonamental per a la mobilització de les masses, també després de conquerir les llibertats i per a la consolidació del triomf democràtic.

L'experiència portuguesa és una abundosa font d'ensenyances que no es poden copiar ni traslladar mecànicament a la nostra situació; però que hem d'estudiar i utilitzar a fons per tal d'impulsar la lluita al nostre país i apropar-ne el triomf.

Integració?...

empresaris, com s'ha vist clarament en diversos casos.

Es per això que la crisi del verticalisme és un reflex accentuat de la crisi general del feixisme espanyol.I s'expressa en múltiples exemples, com les declaracions de Fernández Sordo, ministre de "Relacions Sindicals", que de vegades fa veure que és menys sord a la realitat i que, el 7 de maig, després de fer-se una autocrítica per "haver caigut en el conformisme fàcil en la celebració del 1er de Maig", després de prendre la gran decisió que "a la vaga l'anomenarem vaga", afirma que "estem en período constituent sindical". Això, després de 38 anys de "nacional-sindicalisme". De fet és la mateixa constatació del fracàs del franquisme (des d'una posició oberturista) que la que fa Girón amb la seva "revolución pendiente".

Tot això provoca d'altra banda que la lluita de camarilles a l'interior de la burocràcia verticalista, pel repartiment d'"enxufes" i per ambicions personals, surti a la superfície i esdevingui lluita política o es transformi fins i tot en intents de mostrar reserves sobre tal o tal aspecte de la pròpia CNS. A Barcelona han aparegut tensions entre Moya Clúa i Tijeras, entre Socías i García Ribes, entre Alcaina i Calvo, entre aquest i un altre "enxufat" de Macosa...

Utilització de les possibilitats legals

Aquestes contradiccions i la feblesa política de l'aparell de la CNS, juntament amb les preses de posició que provoquen, són un RESULTAT de la lluita de masses; i a la vegada poden ser una contribució important al desenrotllament de la lluita de masses si sabem situar-nos adequadament davant d'ells, UTILITZAR-LES!

De fet, en tots els punts,el document del Primer de Maig del "Consejo Provincial", tot i emprar un llenguatge que no és sempre el de la classe obrera, expressa problemes reals dels treballadors,reivindicacions clares. Destaca les afirmacions sobre LLIBERTAT SINDICAL, LLIBERTAT D'EXPRESSIÓ I REUNIÓ..., amb les quals no podem estar més d'acord.

A les fàbriques

El contingut dels punts del document, la seva crida a donar-los "suport", permet evidentment utilitzar-lo per discutir-lo públicament, per realitzar ASSEMBLEES, per organitzar aquest "suport", que ha de ser un suport a les reivindicacions formulades, bo i explicant en definitiva que NOMÉS la mobilització dels treballadors pot IMPOSAR aquestes necessitats de la classe obrera. Això permet un treball molt obert, permet empènyer els càrrecs sindicals vacil.lants,permet organitzar l'EXIGÈNCIA DE LES MASSES perquè aquests punts esdevinguin realitat! Permet també, amb el mateix document a la mà, denunciar tots aquells casos en què els propis verticalistes mostren la seva incapacitat d'aplicar-los o la seva voluntat de no fer-ho. En tenim un exemple recent en l'intent (condemnat al fracàs si hom se li enfronta obertament) d'en Socías Humbert i d'en Carrasco (delegat comarcal de la CNS a Cornellà) de prohibir totes les reunions de càrrecs sindicals al sindicat de Cornellà.

A la pròpia C.N.S.

Amb uns plantejaments com aquests és també possible penetrar en les escletxes obertes per les contradiccions i tensions entre verticalistes. Es pot ajudar a distanciar-se del règim i dels capitalistes aquells membres del propi aparell de la CNS que més aviat han sentit la pudor de cos descomposat que fa el règim, les rates que abandonen a corre-cuita el vaixell que s'enfonsa. Cal avançar en la diferenciació entre ultres i oportunistes.Perquè aquests ens interessen, poden ser un suport important per al Moviment Obrer. Amb ells cal saber desenrotllar la nostra capacitat de NEGOCIACIÓ, Cal saber arribar a acords, fins i tot a pactes amb aquests homes. Acords i pactes per organitzar públicament, massivament, el suport dels treballadors a les reivindicacions que ells mateixos han arribat a posar en lletres de motllo, a d'altres plantejaments que se'ls pot fer arribar a adoptar amb una actitud ILTEL.LIGENT i polèticament audaç de part dels dirigents obrers.

D'aquesta manera es poden multiplicar les possibilitats d'acció, es pot fer avançar en definitiva la lluita de masses que està enfonsant el franquisme i, amb ell, la CNS com estructura feixista. La CONVOCATÒRIA de la vega general de 24 hores contra l'IRTP al Tèxtil el 7 de gener és una experiència a generalitzar!

Integració o... desintegració?

El que s'ha dit respon a bastament aquest interrogant. En l'estat actual de descomposició de la dictadura no ens ha d'espantar la utilització a fons de tots els instruments, la incorporació d'oportunistes de tota espècie al carro de la lluita per les reivindicacions i pels drets dels treballadors. No és la CNS qui ens integrarà perquè ella està en desintegració.

La desintegració de la CNS, ben visible, només pot pruduir la por a ser "integrats" en aquells que renunciïn a jugar un paper DIRIGENT en l'actual situació per la seva miopia política. A qui desconfia de la classe obrera,de la seva capacitat de combat, de la seva maduresa, que es manifesta, d'altra banda, en la seva capacitat per deixar de cantó els pretesos "dirigents" que vacil.len, que no assumeixen la seva responsabilitat dirigent, i substituir-los per nous dirigents sorgits del combat diari.

El Partit, tots els comunistes, tenim la tasca d'impulsar la batalla política i ideològica, explicar obertament els nostres punts de vista entre les masses per accelerar l'avenç en aquest sentit.

NO ÉS L'HORA DELS TÍMIDS I PRUDENTS, I TAMPOC LA DELS MIOPS!

CONGRÉS FEIXISTA, NO!

El govern "oberturista" d'Arias Navarro ha prohibit parlar a les personalitats reunides a Barcelona el 15 de maig per tal de commemorar el XXV aniversari de la fundació del Consell d'Europa.

Alhora, el govern de la "declaració programàtica del 12 de febrer" donava totes les facilitats a les deixalles del feixisme europeu per a la celebració de l'anomenat CONGRÉS DE LES JOVENTUTS EUROPEES que es proposen celebrar el 29 i el 30 de juny a Barcelona.

AQUESTA ÉS L'OBERTURA DEL GOVERN ARIAS, L'OBERTURA DEL DICTADOR FRANCO, L'OBERTURA DEL PRÍNCEP JUAN CARLOS!

Com que el congrés feixista ha promogut un cert mullader a la premsa -sobretot el "Diario de Barcelona" l'ha estossinat de valent- ara el Govern Civil diu que no té autorització... per al dia 30, perquè la tenia per a una altra data i no va ésser utilitzada. És a dir, una qüestió purament oficinesca: Només cal comprar el bitllet per a la data correcta. Però, amb tot, la repulsa ha fet efecte i,si la fem ressonar molt més fort, impedirem el congrés.

Per l'abolició de la pena de mort

Arriben dades de noves preses de posició contra la pena de mort. A Terrassa es van recollir 840 signatures dels veïns de diferents barriades. Una delegació les va lliurar a l'Ajuntament als regidors Cunill i Ruiz, víctimes ara de la repressió per haver-les rebudes.

A Barcelona un important nombre d'associacions de veïns i altres entitats ciutadanes estan signant un document adreçat al cap de l'Estat en el qual es planteja la immediata supressió de la pena de mort i on es diu que això "esdevé tant més urgent que s'acaba de dictar una altra pena capital i en els propers dies podrien ésser imposades vàries altres".

D'altra banda, els col.legis professionals barcelonins, han elaborat un important estudi en el qual denuncien el caràcter entihumà, de la pena de mort, abolida ja en les lleis dels països des envolupats.

El Grup Cristià per la Promoció i Defensa dels Drets Humans havia convocat, pel 10 de maig a la Parròquia de Sant Andreu, de Barcelona, una assemblea de reflexió sobre la pena de mort. En assabentar-se'n, el mateix ministre de la Governació, l'"oberturista" García Hernàndez, va ordenar al Governador de Barcelona que, a totes passades, impedís l'acte. El Governador va tractar que el cardenal Jubany prohibís l'assemblea. Aquest s'hi va negar dignament i va posar en antecedents el rector de Sant Andreu, tot ratificant-li la seva autorització.

El Governador va fer voltar l'església per la policia armada, alhora que un nombrós grup d'agents de la Brigada Político-Social tractaven d'esporuguir els capellans i els assistents i els pressionaven perquè renunciessin a l'acte. En no aconseguir-ho, varen exigir de cada u que entrava al temple la documentació i omplir una fitxa amb les seves dades personals.

Amb un admirable esperit ciutadà més de 300 persones van entrar a l'església després de donar les dades esmentades. Altres centenars romanien fora i tractaven també d'entrar. Al cap d'una hora de forcejament amb la policia i després d'un acord entre ells, els capellans, preocupats per la violenta actitud de les forces del desordre, varen decidir adiar l'acte per una data propera.

Els capellans de Sant Andreu han denunciat públicament la coacció i han sol·licitat del bisbat una reprovació també pública de l'atemptat.

Bona ocasió perquè la jerarquia de l'Església es pronunciï públicament a favor de l'abolició de la pena de mort!

A tot arreu ens hem de mobilitzar, fer actes i assemblees, recollir signatures, per exigir que sigui restablerta la legislació dictada el 1.932 pel govern de la República que va abolir la pena de mort.

DELS TREBALLADORS DE CATALUNYA ALS DE PORTUGAL

Dimecres 8 de maig va ser lliurada al Consolat de Portugal a Barcelona una lletra adreçada als treballadors i al poble del país germà i signada per un bon nombre de treballadors de Catalunya. La lletra, que ha estat publicada a la premsa, saluda amb entusiasme la llibertat sindical assolida pels treballadors portuguesos i fa vots pel futur ple d'esperances que se'ls obre.

Entre altres, signen la lletra: Josep Marín (enllaç de SEAT); Josep Mª Rodríguez Rovira, Miquel Guerrero, Xavier Sánchez (vocals provincials); Antoni Rodríguez Avellaneda (enllaç); Agustí Prats (ex-vocal nacional); Francesc Ruiz, Josep Fuentes, Antoni Plata (ex-presidents de Juntes Socials del Baix Llobregat); Josep Lluís López Bulla (ex-vocal social); Cebrià Garcia, Lluís Romero, David Dueñas, J.Moreno Sánchez (ex-enllaços); Josep Salgado, Francesc Frutos, Miquel Morón, Adoni González Mateos, Jordi Caupena...

Aquesta manera d'oferir públicament al poble portuguès l'alegria amb què el nostre ha vist caure el feixisme a Portugal mereix ésser imitada. Tots els catalans hem d'escampar als quatre vents la nostra joia perquè hi ha un feixisme menys al món!

Un trist rècord

L'increment de l'índex del cost de la vida al mes de març ha estat d'un 2'17 per cent, rècord a la història de l'economia espanyola. L'increment de la taxa trimestral també supera la dels anys anteriors. Notícies de darrera hora anuncien que l'augment de l'índex general del cost de la vida el mes d'abril ha estat d'un 2'19 per cent. Amb això, l'augment enregistrat els primers quatre mesos del 1.974 ultrapassa el 5'3 per 100, amb la qual cosa es baten tots els rècords d'encariment de la vida. Les previsions globals per al 1.974 apunten cap a "un augment global del cost de la vida de l'ordre del 20-25 per 100", segons el diari Informaciones. I això que el cost real de la vida és sempre molt superior al que detecta l'Institut Nacional d'Estadística, del qual són els percentatges que hem esmentat i els que segueixen:

VARIACIÓ DE L'ÍNDEX GENERAL DEL COST DE LA VIDA

	1973	1974
Augment al primer trimestre de l'any	1'8 %	3'13%
Augment al març comparat amb el mateix mes de l'any anterior	8'2 %	15'7%

Per tal de contrarestar la disminució del poder adquisitiu dels salaris i ingressos de la gent de la ciutat i del camp s'imposa exigir augments que superin les elevacions de l'índex del cost de la vida. Ha arribat el moment de preparar-se a consciència per realitzar accions generalitzades en suport d'aquestes exigències i també que les dones encapçalin amplis moviments de protesta als grans establiments i mercats contra els alts preus que imposen monopolistes i especuladors.

LES ELECCIONS FRANCESES

Quan tanquem aquest número ha estat ja elegit el nou president de la República Francesa. Després d'una aferrissada lluita i amb un marge mínim (370.000 vots sobre un total de vots vàlids de quasi 26 milions) ha guanyat el candidat de les dretes, Valery Giscard d'Estaing.

No tenim espai ni gairebé temps per comentar els resultats de les eleccions franceses i les experiències de la campanya. Però, encara que sigui en dos ratlles vomen assenyalar alguns fets que resulten ben clars.

Un d'ells, la desfeta espectacular del gaullisme. Un altre el considerable progrés de l'esquerra, progrés que és en molt bona part degut a l'existència del programa comú de comunistes i socialistes. El PROGRAMA COMÚ ha demostrat la seva eficàcia i el seu arrelament entre les masses populars franceses. I el PROGRAMA COMÚ no ha acabat el seu paper amb les eleccions presidencials: és i serà present cada dia amb més força en la vida política de França.

Es un fet que a França ha canviat la correlació de forces en favor de l'esquerra. Les dretes admeten -i no tot és demagògia- que "cal fer un canvi". Efectivament, s'obre ara al país veí un intens procés de lluita política i el poble exigirà canvis. Desitgem, en aquesta lluita, èxite als companys comunistes i socialistes francesos.

ASSEMBLEA CIUTADANA A SANTS

UN DELS DIBUIXOS DE L'AUCA EDITADA PEL CENTRE SOCIAL DE SANTS AMB EL TÍTOL "SALVEM SANTS DIA A DIA"

Diumenge dia 12 de maig hi va haver un impressionant acte al cine Gayarre, de Sants.

Amb el local completament ple, unes 900 persones, i d'altres moltes que no van poder entrar i van romandre fora en solidaritat amb l'assemblea, es van denunciar tots els problemes que la incúria de les autoritats i la rapacitat de les empreses monopolistes fan recaure sobre tota la població de Sants.

De manera especial es va expressar la repulsa al pas elevat, contra el qual s'han recollit 12.000 signatures. Es van exposar els problemes que crea al barri el Pla Comarcal, etc.

La intervenció més calorosament aplaudida fou la d'una jove mare treballadora que, amb el seu infant als braços, va reivindicar per als ciutadans de Sants el dret a decidir sobre els seus destins i va reclamar les llibertats polítiques.

L'Ajuntament va quedar emplaçat. I vet ací que la fermesa dels veïns de Sants ha donat fruit. L'alcalde, al ple del dia 17, va dir que no hi hauria pas elevat a la plaça de Salvador Anglada, que les cotxeres del tramvia esdevindrien zones verdes i que hi ha projectes de fer un centre d'esbarjo de la Casa del Rellotge. Caldrà, però, estar amatents.

Els veïns de Sants han donat un alt exemple de ciutadania, d'esperit democràtic. El dia 12, el cine Gayarre va esdevenir una bella zona de llibertat a Barcelona.

Una bona resposta a la repressió

Al "Diario de Barcelona" del 10 de maig hem llegit una carta de l'Associació de Veïns de Sant Andreu que és una preciosa mostra de lluita pública contra la repressió. L'Associació defensa d'una manera digna, amb molta fermesa i sense embuts un dels seus socis, l'enginyer industrial Carles Castellanos Llorens, amb motiu de la seva detenció el 21 d'abril per "suposades activitats il·legals".

La carta, ja d'entrada, s'encara amb la nota informativa de la policia de la que diu que "...pot donar lloc a interpretacions errònies i que no coincideixen en absolut amb l'opinió que ens mereix aquest senyor..." Tot seguit explica detalladament com el detingut ha treballat en bé del barri, i com s'ha esmerçat en "pro d'una millor convivència ciutadana", diu el document, que fa l'elogi de les qualitats personals i cíviques d'en Carles Castellanos.

L'Associació de Veïns de Sant Andreu diu al final de la carta que "... fent-se ressò del sentir dels seus conveïns, manifesta el seu desig que en el termini més curt sigui posat en llibertat i pugui reintegrar-se a les seves tasques en aquesta Associació". En nom de la Junta signa el president, Francesc Porret Gay.

Denunciar als quatre vents les falsedats policíaques, palesar que les víctimes de la repressió són ciutadans exemplars i abnegats, reclamar-los... Això i així s'hauria de fer sempre, en cada cas i a cada lloc.